

REŽISÉRKA

autor: Kateřina Lužná

Dobře, Toníčku, ještě jednou, vejdeš zprava, ano, jakože z ložnice, Miluška na tebe zavolá, ty se zastavíš uprostřed. Ano, za pohovkou. Před pohovkou je to moc velká oklika a víc dozadu nemůžeš, tam už budou dveře. Tady se moc neprojdeš, nejsme na Národním, v tomhle prostoru nevytočíš ani jezevčíka. Pak se otočíš, odpovíš Milušce, žes tam byl už včera, a půjdeš ke skříni hledat telefon. Jasně? Fajn, jedem.

Stop! Toníčku, jednak zvedni hlavu, hraješ záletníka, tak nemůžeš hledět do země, vypadáš, jak když držíš státní smutek. Ty máš radost, protože ses k ní konečně dostal domů, chápeš? A jednak, V, proboha, v-čera, Toníčku, říkáš tam hrozně ostré F, rve to uši. Krucinál, nebavte se mi tam vzadu, neslyším vlatního slova! Toníčku, ještě jednou. Cože? Ano, v se tady mění na f, ale ne až tak moc! Už z toho děláš f jako fčela! Jasně? Tak jedem.

Jo, Toníčku, příchod dobrý, odpověď taky, ale když dojdeš k té skřínce, musíš hledat trochu logicky. Ano, je logické se podívat nejdřív nahoru, ale nemůžeš hledět na prázdnou desku pět minut, leda bys hrál starce s dvaceti dioptriema. Přijdu, kouknu, nic tam není, hledám vevnitř, jasně? Fajn! Hele, když už se musíte bavit, jděte si vykládat ven, jo? Díky! Jedem dál, přichází Miluška, Tondo, nezapomeň tu hlavu!